

SÀI GÒN BUỒN

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm
Tiếng hàng rao tắt lịm trong đêm
Những em bé đánh giày không còn thấy
Người bán vé số, kẻ ăn xin, giờ co cụm nơi
đâu?
Những con đường, ngõ hẻm lặng thinh!
Chiều nay được tin em mất!
Sài Gòn buồn nhỏ lệ thương đau
Xác em giờ ở mãi nơi đâu?
Bình Hưng Hòa hay lò thiêu nào đó?
Không tang lễ, không người đưa tiễn!
Không họ hàng bái biệt hương linh
Em cô đơn về nơi vô định
Sài Gòn buồn, đánh mất phồn hoa
Sài Gòn giờ giới nghiêm
Sài Gòn u tịch phẳng phất trầm hương

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm
Vườn Tao Đàn vắng hẳn bước chân vui
Công viên buồn nhớ bóng ai qua
Dáng em ngồi hồ hững giữa mùa thi
Phố đi bộ chào quên người viễn khách
Nguyễn Trãi về trống vắng hơi đêm
Phố xá đìu hiu, trống trải
Tiếng còi xe như ngừng thở đêm qua
Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm
Buổi chiều hẹn không còn nắng rực
Bến Bạch Đằng gió lộng theo sau
Hoài mong chờ người qua bến đố
Em đâu rồi!
Biên biệt nơi đâu?

Nhớ Sài Gòn, lòng giãng nhiều cảm xúc
Những bạn bè, hàng quán thân quen
Những trưa về đón đợi ở Gia Long
Bao nhan sắc làm cho người khốn đốn
Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm
Chuông giáo đường không còn ngân thánh
Đức Bà buồn quy tích trăm năm
Tan Lễ về không cùng em xuống phố
Chủ nhật hồng đâu nữa trong mắt nhưng
Bụi đường, xe cộ, đèn xanh/đỏ
Lê Thánh Tôn yên ắng lạ thường thay
Bàn Cờ, Tân Định hiu hắt đêm về

Phạm Ngũ Lão buồn xo người khách lạ
Duy Tân đổ bóng chiều hoang phế

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm
Sài Gòn những cơn mưa buổi chiều
Không còn dòng người vội vã
Đâu xe cộ chen nhau hối hả
Không dù che, màu sắc áo mưa thừa
Cả mặt đường chỉ mỗi tiếng mưa rơi
Anh nhớ mãi ngày ta cùng sánh bước
Nắm tay em trong nắng sớm ban mai
Sài Gòn thả bộ trên đường phố
Bóng em về òa vỡ hân hoan
Sân trường cũ tóc dài bên áo trắng
Anh đứng nhìn quên cả tiếng chuông vang
Hàng phượng vĩ ngập đầy trong ánh mắt
Con đường về dẫn lối lá me bay
Nhớ Sài Gòn như lòng đang chảy máu
Nước mắt rơi theo từng người lâm bệnh
Sài Gòn của tôi, Sài Gòn của em
Giờ như chiếc lá vàng ử rử
Người quét đường ngơ ngẩn nhìn theo
Sài Gòn ơi! Sài Gòn đầy kỷ niệm
Góc thiên đường còn mãi đâu đây

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm
Sài Gòn đây thương nhớ!
Sài Gòn bật khóc
Sài Gòn im lặng đáng sợ!
Sài Gòn của tôi đâu?
Bóng kiêu hãnh giai nhân huyền thoại
Ử rử lòng một thoáng nhớ hương xưa
Sài Gòn, nhịp sống như ngừng thở
Kẻ tật nguyên mất hẳn trong đêm

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm
Những chiếc xe nối đuôi về quê cũ
Tìm an bình nơi những cánh đồng xanh
Mơ Sài Gòn lặng lẽ hồi sinh
Thâm ao ước một ngày trở lại
Sài Gòn buồn như chưa từng có
Khắc khoải lòng thương nhớ, Sài Gòn ơi!

Nhà văn Đỗ Văn Trọn
San Jose, ngày 28 tháng Bảy năm 2021